

N.Dersi 1. TEMİZLİK VE ÖNEMİ

Allah (c.c.) ve Efendimiz (s.a.s.), maddî ve manevî temizliğe oldukça önem vermiştir. İlk nâzil olan âyet-i kerîme “oku” emrinden sonra ikinci sırada inen âyet-i kerîmelerde doğrudan elbise temizliği ile ilgili ayrı bir emir yer almıştır. Allah (c.c.) Peygamberimiz’e (s.a.s.) şöyle buyurmaktadır: “Ey örtüye bürünen! (İnziva arzu eden!) Ayağa kalk ve insanları uyar! Rabb’inin büyüklüğünü an! Elbiseni tertemiz tut, maddî manevî kirlerden arın, pis ve murdar olan her şeyden kaçın!” (Müddessir, 74/1-5).

Meşhur müfessirlerimizden Elmalılı Hamdi Yazır, âyet-i kerîmede yer alan “siyab” (giysi) kelimesinin “nefis” veya “kalp” olarak da yorumlandığını, bu açıdan âyetin manasının “kendini veya kalbini gûnahtan, haksızlıktan temiz tut, yaptığın uyarıları kabule engel olacak kirli huylardan sakın, öğütlerinin kabul edilmesini sağlayacak olan güzel ahlâk ile ahlâklan” şeklinde manevî ve ahlâkî temizlik ile de tefsir edilebildiğini belirtmektedir. Fakat Elmalılı, âyet-i kerîmede, hakikî mânânın yani doğrudan elbise temizliği ya da dış temizlik manalarının kastedilmesine herhangi bir engel bulunmadığını belirtmektedir. Bu açıdan, dolaysız bir şekilde gerek beden ve gerekse de elbisenin maddî temizliğinin emredilmiş olması kuvvetle muhtemeldir. 342

Bu durum, yani hem maddî pisliklerden, hem de Allah’a ortak koşmak, inkâr etmek, iki yüzlülük yapmak ve günah gibi manevî kirlerden temizlenmenin insânî, İslâmî ve ahlâkî bir görev olduğu açıktır. Her iki yöndeki yani hem maddî hem de manevî temizliğe ayrıca işaret eden şimdi mealini aktaracağımız âyet-i kerîmede ise Cenâb-ı Hak şöyle buyurmaktadır: “Şüphesiz ki Allah çok tövbe edenleri ve çok temizlenenleri sever.” (Bakara, 2/222) Peygamberimiz (s.a.s.) de bu gerçeği, “Allah temizdir, temizliği sever”³⁴³ sözü ile dile

getirmişlerdir.

Allah’a kul olmanın, O’nun huzurunda durmanın ve O’nun sevgisini kazanmanın ilk şartı temizliktir. İslâm’ın temeli, dinin direği ve müminin miracı olan namaza girebilmenin dış şartı olarak da temizlik yine ilk plânda yer almaktadır. Boy abdesti almak ise tam bir temizliktir. Cenâb-ı Hak, bir âyet-i kerîmede; “Ey iman edenler! Namaza kalkmak istediğinizde yüzlerinizi ve dirseklere kadar ellerinizi yıkayın! Başlarınızı mesh edip topuklarınızla birlikte

ayaklarınızı da yıkayın! Cünüp iseniz tastamam yıkanın (boy abdesti alın)!” (Mâide, 5/6) buyurmaktadır. Bu âyet-i kerîme aynı zamanda abdesti farz kılan âyet-i kerîmedir. Dolayısı ile günlük beş vakit namaz öncesi abdest ile bizlere, günde beş defa elimizi, yüzümüzü, ağzımızı, burnumuzu, kulaklarımızı, boynumuzu ve ayaklarımızı temizlememiz emredilmiş olmaktadır.

Müslüman’ın bedeni gibi, giyeceği elbisenin, ibadet yapacağı yerin ve yaşadığı çevrenin de temiz olması gerekmektedir. Allah (c.c.): “Ey Âdem’in evlâtları! Her namaz vaktinde mescide giderken, süsünüz olan elbisenizi giyinin.” (A’raf, 7/31) buyurmaktadır.

Kur’ân ahlâkına sahip olan Peygamberimiz (s.a.s.), her konuda olduğu gibi temizlik konusunda da bizlere en güzel örnektir. O, hayatı boyunca temizliğe azamî dikkat göstermiş, camiye ve misafirliğe giderken, toplum huzuruna çıkarken temiz ve güzel elbise giyinmeye, güzel koku sürünmeye gayret etmiş, soğan ve sarımsak gibi başkalarını rahatsız edebilecek şeyleri yemekten kaçınmıştır. “Çevrenizi temiz tutunuz.”³⁴⁴ buyurarak bizlere çevre temizliğini de öğütlemiş, halkın kullandığı umumi yerlerin temiz tutulmasını istemiştir. Çevre temizliği ile ilgili bir hadis-i şerîfinde Efendimiz (s.a.s.): “Lânetlenmiş iki şeyden sakının” buyurduğunda ashab: “Ya Resûlallah o iki şey nedir?” diye sormuşlar, Peygamber Efendimiz (s.a.s.) de: “İnsanların gelip geçtiği yola ve gölgelendiği yere abdest bozmaktır.” buyurmuşlardır.

Maddî ve manevî her türlü temizliği önemsemeli, çevremizi de temiz tutmalıyız. Efendimiz (s.a.s.) temizliğin imanın yarısı olduğunu bildirmiş, hiç olmazsa haftada bir defa beden temizliğini ise farz kılmıştır.

Yine Allah Resûlü (s.a.s.) kendisi temizliğe azami dikkat etmiş, ister gece isterse gündüz olsun yatar ya da kalkarken mutlaka ağız-burun, dış temizliği yapmış ve abdest almıştır. Dişleri temizlemenin sadece ağız sağlığına değil ama aynı zamanda Allah'ın (c.c.) hoşnutluğuna sebep olduğunu ifade buyuran Efendimiz (s.a.s.) uykudan uyanan bir insanın ilk yapması gereken işin de ellerini yıkamak olduğunu özellikle belirtmiştir. Ayrıca, yıkadığı mübarek azalarını bir havlu ile kurulama konusunda da hassas davranmıştır.

Temizlik, İslâm'ın oldukça önem verdiği dinî bir vecibe ve sağlıklı yaşamının en temel şartlarından birisidir. Bu aynı zamanda insan olmanın gerektirdiği bir durumdur. Temizlik (taharet) hem maddî pislik ve kirlilerden hem de hükmi kirlilik (hades) halinden temizlenmeyi kapsamaktadır. Temizliğin en yaygın ve tabii şekli ise su ile yapılan temizliktir. Fıkıh kitaplarımızda suyun temiz ve temizleyici olması konuları üzerinde önemle durulmuştur. Kur'ân-ı Kerîm'de Allah'ın insanı ve diğer canlıları sudan yarattığı temizlenme dâhil birçok hikmetten dolayı gökten temiz su indirdiği belirtilerek (Furkan, 25/48), suyun yeryüzündeki varlıkların hayatı açısından büyük önemine ve asli bir temizlik aracı olduğuna işaret edilmiştir.

N.DERSİ 2. ABDEST ÖNCESİ TEMİZLİK

İslâm'da temel bir esas olarak, vücut ve mekân temizliği yapılmadan bazı ibadetler câiz ve makbul görülmemiştir. Bu meyanda meselâ tuvalet âdâbına çok ehemmiyet verilmiş, Müslümanların elbiselerine necâset sıçratmaması, güzelce istibrâ yapması emredilmiştir. Nitekim Allah Resûlü: "Kabir azabının çoğu, necâsetten gereği gibi sakınmamaktan kaynaklanır" buyurmuştur. (İbn-i Mâce, Tahâret, 26)

Din dilinde büyük abdestten sonra taharetlenmeye yani temizlenmeye "**istincâ**", küçük abdestten sonra temizlenmeye ise "**istibrâ**" denir. Bir müslüman, abdest ve namazının kabul olması için istibra ve istincaya dikkat etmesi zaruridir.

İslâm dini temizliğe çok önem verir. İbadet ederken de temiz olmak, kirlilerden arınmak öncelikli şartlardandır. Dinimizin direği olan namaz ibadetini ifa ederken her Müslüman'ın abdestli olması gerekir. Biz, nasıl abdest alınacağını Peygamber Efendimizin (sallallâhu aleyhi ve sellem) uygulamalarından biliyoruz.

Abdest almadan önce tuvalet ihtiyacı olabilir. Bu hususla ilgili olarak "**istibra**", "**istinka**" ve "**istinca**" kavramları üzerinde durmamız gerekir.

İstinca: Büyük ve küçük abdestlerden sonra pisliğin çıktığı yerin temizlenmesidir. Bu temizlik öncelikli olarak suyla yapılmalıdır.

İstinka: İstincada mubâlağa yapmaktır ki, bu da önce uygun bir bez, ıslak mendil veya peçeteyle silmek, sonra su ile yıkamak sonra da kurulamakla olur.

İstibra: Erkeklerin küçük abdestten sonra tenasül uzvunda idrar kalmaması için özen göstermesidir. Bunun da en güzel şekli idrarın iyice çıkmasını beklemek, tuvaletten çıktıktan sonra bir miktar yürümek veya beklemektir.

Batı toplumlarında yaygın olduğu şekliyle sadece tuvalet kâğıdı ile temizlenmenin yetersiz olduğunu, su ile temizlik yapıldıktan sonra avret yerinin bez veya tuvalet kâğıdı ile kurulanmasının sağlık ve temizlik açısından daha uygun hatta gerekli olduğunu belirtmek gerekir.

N.DERSİ 3. İLK MÜSLÜMAN ÇOCUK Hz. ALİ(ra)

Yüce Mevlâ, vahiy meleği Hazreti Cebrâil aracılığıyla Peygamber Efendimiz'e peygamberlik vazifesini tebliğ etmiş,O 'nun hak din İslâm'a davetine ilk uyan da mübarek eşi Hazreti Hadîce olmuştı.

Aradan fazla zaman geçmemişti ki Allah Resûlü, Mekke'nin yakınında yüksek bir yerde bulunuyorken Cebrâil Aleyhisselâm bir anda yanında beliriverdi. Vahiy meleği, Peygamber Efendimiz'in yanına bu sefer insan şeklinde gelmişti. Topuğuyla yere vurur vurmaz vurduğu yerden hemen su fışkırmaya başladı. Sonra Peygamberimiz'in önünde abdest aldı. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) de onun yaptıklarını tekrarbetti. Daha sonra da Efendimiz Aleyhisselâm'a namazı nasıl kılacağını öğretti. Peygamberimiz de yine onun yaptıklarını tekrar etti. Hazreti Cebrâil, oradan ayrılınca Allah Resûlü de hemen evine döndü. Cebrâil Aleyhisselâm'dan öğrendiklerini tek tek Hazreti Hadîce'ye de öğretti ve birlikte abdest alıp namaz kıldılar. Böylece İslâm dininde Peygamberimiz'den sonra ilk abdest alan, ilk namaz kılan ve O'na ilk cemaat olan Hazreti Hadîce oldu.

Allah Resûlü ile Hazreti Hadîce'nin namaz kıldıklarını, Peygamberimiz'in amcasının oğlu Hazreti Ali de görmüş ve meraklı bakışlarla onları bir süre izlemişti. Henüz on yaşlarındaydı. Efendiler Efendisinin yanına gitti ve yaptıkları hareketin ne olduğunu sordu. Peygamber Efendimiz, onu dizine oturtup ilk vahiy geldiği zaman Hira'da başından geçenleri bir bir anlattı ve sonra şefkat dolu bir sesle şöyle dedi :

– O, bir ve tek olan Allah'tır. O'nun ortağı olamaz. Varlığı O yaratmış, rızkını da O vermektedir. Öldüren de yaşatan da O'dur ve O, her şeye kadirdir.

Hazreti Ali, Efendiler Efendisi'ni hem çok seviyor hem de O'na çok güveniyordu. Ancak böylesine önemli bir konuda babası Ebû Talib'e danışması gerektiğini düşündü. Allah Resûlü de ona,

– Ya Ali! Sana söylediğimi yaparsan yap! Yapmayacaksan bu işi gizli tut, dedi.

Hazreti Ali, o gece hiç uyuyamadı. Uzun uzun Peygamber Efendimiz'in söylediklerini düşündü. Sonra da bu konuyu babasına sormaktan vazgeçti. Sabah olur olmaz Allah Resûlü'nün yanına geldi ve,

– Dün sen bana neler anlatmıştın, diye sordu.

Allah Resûlü'nün yüzüne tatlı bir tebessüm yayılmıştı. Onu yanına oturttu ve şehadete davet etti. Böylece on yaşındaki Küçük Ali, Hazreti Hadîce'den sonra ilk defa kelime-i tevhidi söyleme şerefine erişti.

N.DERSİ 4. TEVHİD

Yaratılış üzerine birtakım varsayımlar yapmaya ne dersiniz? İsterseniz işe tabiatla başlayalım. Bildiğiniz gibi toprak, su, hava, deniz ve dağ gibi çevremizdeki şuursuz varlıkların hepsine birden tabiat

deniyor. Yeryüzünde gördüğümüz varlıkları tabiat yaratıyor diye varsayalım. O zaman her bir bitki için ayrı ayrı fabrikalar, makineler ve boyama atölyeleri bulunması gerekirdi.

Bir saksıya farklı çiçek tohumları eksek, her tohumdan ayrı bir çiçek çıkar. Saksı içinde ayrı ayrı makineler, ayrı ayrı kalıplar bulunmalı ki çiçekler farklı desende ve renklerde olsun. Hâlbuki tohumlar birbirine benzer maddelerden meydana gelmiştir.

Toprağın düşünme yeteneği, gücü, kuvveti ve imalat atölyeleri olmadığına göre bu çiçekler nasıl ortaya çıkmaktadır?

O hâlde bütün bu harika varlıkları bir plana göre yapan ilmi ve kudreti sonsuz bir yaratıcı vardır.

Acaba rüzgâr, yağmur, sıcaklık, ışık gibi sebepler, topraktaki maddeleri birleştirip bitki, hayvan ve insanları yaratabilir mi?

İlaç üretilen bir eczane düşünelim: Bu eczanedeki rafların bir yanında içlerinde ilaç ham maddeleri bulunan yüzlerce şişe bulunmaktadır. Bir yanında da daha küçük şişeler içinde dizilmiş ilaçlar vardır. İlaçlar bu şişelerdeki maddelerin hassas ölçülerle karıştırılmasıyla üretilir. Maddelerin birinden bir iki gram az veya fazla bir karışım ilaç değil, belki zehir olacaktır.

Şimdi biri dese: “Fırtınalı bir havada rüzgârın kapıyı, pencereyi çarpmasıyla şişeler devrildi. Dökülen maddeler bir araya geldi ve bu ilaçları meydana getirdi.” Acaba bundan daha anlamsız bir şey olabilir mi?

Bitkiler, hayvanlar bir ilaçtan çok daha karmaşık ve çok daha hassas bir yapıya sahiptir. Hele insan, manevî yanı bir tarafa sadece bedeniyle bile mucizevî bir varlıktır. Bu harikulâde varlıkların, sebeplerin tesadüf eseri bir araya gelmesiyle meydana geldiğini düşünmek, eczanedeki şişelerin rüzgârla devrilip ilaçları meydana getirdiğini iddia etmekten çok daha gülünçtür. Öyleyse canlı ve cansız bütün varlıkları, hassas ölçülerle tasarlayıp planlayan ve meydana getiren bir yaratıcı vardır. O da ancak yerlerin ve göklerin sahibi Yüce Allah’tır.

Harika bir eser tabiattaki maddelerin kendi kendilerine bir araya gelmesiyle oluşabilir mi?

Bir caminin taşlarını bir plana göre üst üste dizilen ve kubbeyi oluşturan bir usta vardır. Eğer ustayı kabul etmezsek taşların kendi kendilerine üst üste dizildiklerini ve başbaşa vererek kubbeyi meydana getirdiklerini kabul etmemiz gerekir. Bunu akli olan hiç kimse kabul etmez.

İşte bunun gibi vücudumuzdaki her bir organ, hücrelerin harika bir şekilde dizilmesiyle meydana gelmiştir. Bu hücreler binadaki taşlar gibi bir araya gelip göz, kulak, dil veya el gibi organlarımızı meydana getirmektedir.

Aklı, gücü ve kuvveti olmayan hücrecikler, kendi kendilerine toplanıp bir insan vücudunu meydana getiremezler. Bu da bize gösteriyor ki vücut sarayının bir mimarı ve yaratıcısı vardır. Bütün varlıkları bir düzen içerisinde yaşatan ve işleten tek güç Allah’tır.

Tavsiye video: Hadi zar atarak kek yapalım.

Rastlantı keki – Kozmoz

<https://youtu.be/TtYi9sL12U4?si=2kmlZw9ElfoNfZfQ>

N.DERSİ 5. İNSAN VE İNSANIN YARATILIŞ AMACI

Yeryüzünde ilk insan Hz. Âdem'dir. Allah Teâlâ Hz. Âdem'i topraktan yaratmış, yaratılışını tamamladıktan sonra da ona kendi ruhundan üflemiştir.

Allah Teâlâ Hz. Âdem'i yarattıktan sonra Hz. Havva'yı yaratmış daha sonraki bütün insanlar da Hz. Âdem ve Hz. Havva'nın çocuklarından meydana gelmiştir. İlk insan aynı zamanda Allah'ın yeryüzündeki halifesi, peygamberi ve kuludur.

İnsan ve kâinata maddi açıdan bakan bazı kimseler insanın maymundan dönüşmüş bir canlı olabileceğini öne sürmüştür. Evrim teorisi denilen bu teori ilk olarak İngiliz biyoloji bilgini Charles Darwin (1809-1882) tarafından formüle edildiği için bu görüşe "Darwinizm" de denilmiştir. Darwinizm'in amacı, insanın meydana gelmesini başka bir canlıya bağlayıp, onun semavi dinlerle ve Yüce Yaratıcı ile bağıni koparmaktır. Ancak varlık âleminde görülen ve akla durgunluk veren düzen ve intizam bu teoriyi yalanlamaktadır. Her şeyin kör tabiat kuvveti ve bir rastlantının sonucu meydana geldiği fikrine ise artık kimse inanmamaktadır...

İlk insan olan Hz. Âdem, bu dünyaya bir takım bilgilerle donatılmış olarak bir kul ve peygamber olarak gönderilmiştir. Hz. Âdem'den sonra gelen nesiller de yalnız bırakılmamışlardır. Gönderilen diğer peygamberlerle desteklenmişler ve çağlarının ihtiyaçlarına göre yeni bilgilerle donatılmışlardır. Diğer yandan insanoğlu kendi deney ve tecrübeleriyle dünya ve çevresi hakkında araştırmalar yaparak bilgilerini sürekli geliştirmiştir. Bunun sonucu olarak insan, tür değiştirmeksizin toplum olarak gelişme kaydetmiş ve dünya tarihinde yirminin üzerinde medeniyet kurmuştur.

İnsan Niçin Yaratılmıştır?

Yer ve gökleri yoktan var eden Allah, canlı veya cansız hiçbir varlığı boş yere yaratmamıştır. Kâinata her bir varlığın önemli bir yeri ve değeri vardır. Canlı-cansız, bitki hayvan bütün varlıkta görülen ve akıllara durgunluk veren düzen, intizam ve yardımlaşma kanunları ile yerde ve gökte bulunan her şeyin insanın hizmetine sunulması insanın yaratılış hikmetini gösteren delillerden bazılarıdır.

Asıl büyük delil ise insanı yoktan var eden, varlığından haberdar eden, onu kendisi için yeryüzünde halife tayin eden, kulluk şerefiyle şereflendiren Allah Teâlâ'nın: Kur'ân-ı Kerîm'in Zâriyât Sûresi 56. âyetinde "... Ben insanları ve cinleri sırf Beni tanıyıp Bana ibadet etsinler diye yarattım." şeklinde ifâde ettiği beyanıdır.

İnsanoğlu yeryüzüne belli bir süre imtihana tâbi tutulmak üzere gönderilmiştir. İmtihani kazanmanın yolu da. Allah'ın emir ve yasaklarına uyup helal dairede hareket etmektir.

N.DERSİ 6. SAHABE, EFENDİMİZİ(sav) ÇOK SEVERDİ

Hazreti Enes, hicret hâdisesini naklettiği rivayetin bir yerinde şöyle dedi:

– Peygamberimiz'i Medine'ye teşrif buyururken görmüştüm. Ömrümde o günden daha güzel, daha aydınlık bir gün görmedim. Peygamber'in öldüğü günü de gördüm. O günden de daha karanlık bir gün görmedim. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) vefat ettiği gün, Medine'de her şey âdeta karanlığa gömülmüştü. Allah Resûlü'nü defnederken henüz ellerimize bulaşan toprakları silkelemeden kalplerimizin değiştiğini fark etmeye başlamıştık.

Ebû Eyyûb el-Ensârî şöyle anlatmıştı:

“Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Medine’ye geldiğinde evimin alt katına indi. Ben de üst katta oturdum. Akşam Resûlullah yatınca ‘Biz, Allah Resûlü’nün üstünde oturuyoruz, o ise alt katta. Kendisi ile vahiy arasına giriyoruz!’ diye düşündüm ve ertesi sabah,

– Ya Resûlullah! Anam babam sana feda olsun, benim üst katta, senin de bizim altımızdaki katta oturmanı uygun bulmuyorum. Bu gece ne ben ne de hanımım gözlerimizi yumduk, dedim.

Resûlullah,

– Niçin, ey Ebû Eyyûb, buyurdu.

O da,

– Senin altımızda olduğunu, uyuduğumuzda sağa sola dönerek üzerine toz düşürebileceğimizi, ayrıca seninle vahiy arasına girdiğimizi düşünerek uyuyamadık, dedim.

Ancak Allah Resûlü,

– Bizim için en uygunu, alt katta oturmamızdır. Çünkü yanımıza gelip giden çok oluyor, buyurdu. Başka bir gece de su testimiz kırıldı ve içindeki su yere döküldü. Su aşağıya akar da Resûlullah rahatsız olur endişesiyle ben ve hanımım, kadife yorganımızı aldık ve suyun üzerine bastırıp suyu yorgana emdirdik. Ondan başka da yorganımız yoktu.”

Enes bin Malik (radiyallahu anh) şöyle nakletmişti:

“Uhud Savaşı’nın vuku bulduğu gün, Medineliler, Resûlullah’ın öldürüldüğünü duyunca şehri terk etmek üzere harekete geçtiler ve ‘Peygamberimiz öldürülmüş!’ diye feryat etmeye başladılar. Medine’nin her tarafından çığlıklar yükseliyordu. O sırada, Ensâr’dan ihramlı bir kadın, durumu öğrenmek üzere yola çıktı ve altı kilometrelik yol koşarak savaş alanına vardı. Burada babasının, oğlunun, kocasının ve kardeşinin cesetleriyle karşılaştı, ama önce hangisinin cesediyle karşılaştığını bilmiyorum. Kadın savaş alanında öldürülenler arasında yürürken,

– Bu kim, diye soruyor, oradakiler,

– Baban, kardeşin, kocan, oğlun, diye cevap veriyorlardı.

O ise ısrarla,

– Resûlullah’a ne oldu, diye soruyordu.

Nihayet ‘İleride!’ dediler. Kadın, Resûlullah’ın yanına varınca Allah Resûlü’nün elbisesinin kenarından tuttu ve:

– Ey Allah’ın Resûlü! Anam babam sana feda olsun! Sen sağsın ya kim öldürülmüş olursa olsun, umurumda bile değil! Bütün musibetler bana artık hafif gelir, dedi.”

Bir gün bir sahabî, Peygamber Efendimiz’e gelerek;

– Ya Resûlullah, kıyamet ne zaman kopacak, diye sordu.

Allah Resûlü de,

– O gün için ne hazırladın, dedi.

Adam,

– Benim Allah ve Resûlü’nün sevgisinden başka hiçbir sermayem yoktur, deyince Efendimiz,

– Öyleyse, sevdiklerinle beraber olacaksın, buyurdu.

Sahabe, Resûlullah'ın "Sen sevdiklerinle beraber olacaksın." Sözüyle sevindiği kadar hiçbir şeyle sevinmemişti. Peygamberimiz'in bu sözü üzerine o sırada orada bulunan Hazreti Enes de,

– Ben de Resûlullah ile Ebû Bekir ve Ömer'i severim. Onları sevdiğim için âhirette kendileriyle birlikte olacağımı ümit ediyorum, dedi.

N.DERSİ 7. EFENDİMİZ'İN GÜZEL AHLÂKİ NASILDI?

İki Cihan Güneşi, Nezaket Âbidesiydi

Peygamber Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) etrafındaki insanların kötü, kaba, alaycı söz ve davranışlarına karşı engin bir nezaket örneği göstermiş, muhataplarına yumuşaklıkla yaklaşmıştı. Huzurunda bulunan hiç kimse Allah'ın Elçisi'nin (sallallâhu aleyhi ve sellem) kendisine karşı kaba veya küçümseyici bir tavrını dahi hissetmemişti. O'nun ağzından kırıncı ve incitici sözler çıkmıyordu. İmayla dahi olsa kimseye hakaret veya küçük düşürücü ifadeler kullanmamıştı.

"İçinizden en iyi olanınız şahsiyet ve ahlâk olarak en iyi olanınızdır." buyuran Efendimiz, kişinin arkadaşlarına karşı nazik davranmasının hayırlı bir iş, her hayırlı işin de bir sadaka olduğunu söylüyordu. Bir defasında ashabına cennette içi dışından, dışı da içinden görülebilen yüksek köşkler bulunduğunu müjdelemişti. Bunu işiten bir bedevî, bu binaların kimler için olduğunu sorunca Peygamber Efendimiz, bunların nezaket sahibi kimseler ve tatlı konuşanlar için olduğunu söyledi.

Hz. Âişe diyor ki: Bir gün Allah Resûlü odama girdi, kibleye döndü ve ellerini açarak şöyle dua etti: "Allah'ım! Ben bir beşerim, şayet kullarımdan birini üzüp incitmişem, beni bu yüzden cezalandırma."

Peygamberimize yakınlığıyla bilinen Enes b. Mâlik anlatıyor: "Allah Resûlü'ne on yıl hizmet ettim, bana hiç öf demedi. Yaptığım bir şey için "Bunu niye yaptın?" yapmadığım bir şey için de "Bunu niye yapmadın?" demedi." Çünkü O, yine Enes b. Mâlik'in ifadesiyle, insanların en güzel ahlâklısı idi.

Peygamberimiz, Gereksiz Konuşmalardan Kaçınırdı

Peygamberimiz, daima güler yüzlü, iyi ve yumuşak huylu idi. Kaba ve katı yürekli değildi. Bağırıp çağırmaz, kötü laf etmez, başkalarını ayıplamazdı. Hoşlanmadığı şeyleri görmezlikten gelirdi. Ondandır bir şey uyan hayal kırıklığına uğramazdı. Kendisini üç şeyden men etmişti: Münakaşa, mübalağa ve gereksiz konuşmalardan. Şu üç hususta da halk ile münasebeti kesmişti: Kimseyi ayıplamaz, başkasının kusurlarını araştırmaz, sevap ümit ettiği mevzuun dışında konuşmazdı. Konuştuğunda muhatapları sanki başları üzerinde kuş varmış gibi başlarını eğerek ve dikkatle O'nu dinlerlerdi. O konuştuğunda meclisler susar, O sustuğunda da halk konuşurdu.

Resûlullah'ın huzurunda çekişilmezdi. Ashabının güldüğüne güler, hayret ettiğine de hayret ederdi. Yabancı birisi konuşma ve isteğinde kaba davrandığında sabır gösterirdi.

Arkadaşları böyle bir yabancıya çıkıştıklarında kendilerine: "İhtiyaç sahibini gördüğünüz vakit ona yardım ediniz." buyururdu.

Kişinin Hatasını Yüzüne Vurmazdı

Allah Resûlü muhatabını asla mahcup etmezdi. Bazı hatalara göz yumar, beğenilmeyen hareket ve davranışta bulunan olsa bile onu mahcup etmez, hatalarını yüzüne vurup utandırmazdı. Hiç

kimseyi kusurları sebebiyle -bilhassa başkalarının yanında- küçük düşürmezdi. Peygamber Efendimiz muhataplarına karşı son derece yumuşak ve müsamahalı davranırdı.

Allah Resûlü, yanında oturan bir kimsenin net olarak anlayabileceği şekilde, tane tane konuşurdu. Kötü söz söylemez, çirkin iş yapmazdı. Sokakta bağırır, kötülüğe kötülükle karşılık vermez, insanları rahatsız edici hâl ve tavırlarda bulunmazdı.

Hediyeleşmeye Önem Verirdi

Peygamberimiz, hediyeleşme üzerinde ısrarla durmuştur. Hediyeleşmenin sevgiyi artırdığına dikkat çeken Peygamberimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) hem hediye alır hem de

karşılığında bir şeyler hediye ederdi. Hediyeleşmenin insanları nasıl birbirine yaklaştırıp sevdirdiğini anlatmak için de: “Hediyeleşiniz; zira hediye, kalpteki kin ve nefreti yok eder.” buyurmuştur. Verilen hediye küçük görülmemesini ve kabul edilmesini istemiştir.

Peygamberimiz, hediyeye mutlaka karşılık verilmesini tavsiye etmiştir: “Kime bir hediye gelirse, karşılığa bulunsun. Verecek bir şeyi olmazsa senâda bulunsun. Kim senâda bulunursa teşekkür etmiş olur. Kim de (senâ etmez) ketmederse nankörlük etmiş olur.”

Peygamberimiz özellikle kendisine gelen heyetlere hediye vermeyi ihmal etmezdi. Bu tarz hediyelerin öneminden dolayı ölüm döşeğinde şu tavsiyede bulunmuştu: “Size gelecek heyetlere, benim yaptığım şekilde hediye verin.” Çünkü kendisi hediyeyle pek çok gönle girmiş ve hediyeyi İslâm’ın anlatılması ve sevdirmesinde önemli bir vesile olarak kullanmıştır.

Muhtaçları Sevindirirdi

Hz. Bilal’i (radiyallahu anh), Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem)’in müezzini olarak biliriz. Halbuki Hz. Bilal’e (radiyallahu anh) Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) tarafından verilmiş bir başka görev vardır ki; o da gelen ziyaretçilerle ilgilenmesidir. Hz. Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem) bir Müslüman’ı zor durumda gördükçe Hz. Bilal’i çağırır, onun yiyecek ve giyecek ihtiyaçlarını gidermesini emrederdi. Hz. Bilal (radiyallahu anh), ihtiyaçlarını giderecek bir şey bulamazsa borç bulur, bu vazifeyi ifa ederdi. O borç da sonradan ödenirdi.

Bir keresinde bir muhacir kafilesi çıplak ayakla ve üstlerinde sadece yalın bir elbise olduğu halde Efendimiz’in (sallallâhu aleyhi ve sellem) yanına gelmişti. Allah Resûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem) bunların hâline üzölmüş, Hz. Bilal’den (radiyallahu anh) ezan okumasını istemiş, cemaat toplandığında bu muhacir insanlara yardım edilmesi çağrısında bulunmuştu. Sahabiler de bu çağrıya kulak vermiş ve onları giydirecek para kısa sü-

rede toplanmıştı.

O, Daima Halkın İçinde Halktan Biriydi

Allah Resûlü otururken, kalkarken daima Allah’ı anardı. Oturmak için belli bir yeri ve makamı yoktu. Halkı da böyle bir yer edinmekten men ederdi. Bir topluluğun yanına vardı-

ğında boş bulduğu yere oturur ve bunu emrederdi.

Huzurunda oturan herkesle ilgilenirdi. Öyle ki hiçbir fert başkasına kendisinden daha çok iltifatta bulunduğu zannına kapılmazdı. Herhangi bir ihtiyacı için birlikte oturduğu veya ayakta dikildiği kimse kendiliğinden ayrılmadıkça onu bırakıp gitmezdi. İhtiyaçlarını iletlenlerin ya isteklerini kabul edip yerine getirir, yahut tatlı sözlerle yol gösterirdi.

Müsamahasına ve güzel huylarına güvenen halk O'na sığınmıştı, onların babası olmuştu. Herkes, hak konusunda huzurunda eşitti. Meclisi hilim, haya, sabır meclisi idi. O'nun bulunduğu yerde sesler yükselmez, kimsenin şerefiyle oynanmaz, kimsenin ayıbından söz edilmezdi. Halk eşitti, aralarındaki üstünlük takva ile idi. Ashabı alçakgönüllü idi. Yaşlıya hürmet, küçüğe sevgi gösterirlerdi. İhtiyaç sahiplerini nefis-lerine tercih eder, yabancıyı korurlardı.

N.DERSİ 8. ALLAH RESÛLÜNÜN SON HİTABİ

Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) vefatından önce insanlara hitap ederek şöyle buyurdu:

– Allah Teâlâ, bir kulunu dünya ile kendi katı arasında serbest bıraktı. O kul ise Rabbinin katına varmayı tercih etti.

Hazreti Ebubekir, bunu duyunca ağlamaya başladı. Ashab, Ebubekir'in ağlamasına hayret etti. Zira ondan başka kimse Peygamber Efendimizin kendisinden bahsettiğini ve vefatının yaklaştığını anlamamıştı. Allah Resûlü konuşmasının devamında şöyle buyurdu:

– Sohbeti ve malı bakımından kendisine en çok güvendiğim kişi Ebubekir'dir. Eğer Rabbinden başka dost edinmem söz konusu olsaydı Ebubekir'i dost edinirdim. Ne var ki yine de İslâm'ın emrettiği dostluk ve sevgi mahfuzdur. Mescidin bütün kapıları kapansın, ancak Ebubekir'in kapısı açık kalsın.

Kim beş vakit namazını cemaatle kılarsa, sırat köprüsü üzerinden ilk geçenlerden olur ve köprüyü şimpek hızıyla geçer. Allah, o kimseyi sahabenin arkasından gelen neslin ilk zümresi ile beraber haşreder. Ayrıca her gün ve her gece onun için Allah yolunda öldürülen bin şehidin mükâfatı yazılır.

N.DERSİ 9. DOĞRULUĞUMLA KURTULDUM – KA'B B. MALİK(ra)

Doğruluk deyince akla sahabeden Hz. Ka'b b. Mâlik gelir. Hz. Ka'b, kılıcı kadar sözü, sözü kadar da kılıcı keskin bir insandı. Şairdi. Akabe'de gelip Allah Resûlü'ne biat etmişti. Dolayısıyla da Medine'nin ilklerindendi. Fakat Tebuk seferine katılamamıştı. Sebebini kendi ağzından dinleyelim:

“Herkes muharebeye davet edildi. Allah Resûlü bu muharebeye ayrı bir ehemmiyet veriyordu. Herkes gibi ben de hazırlıklarımı tamamladım. İki Cihan Serveri hareket komutunu verdi ve ordu harekete geçti. Ben kendi kendime: “Nasıl olsa onlara yetişirim” diye beraber çıkmadım. Hiç de bir işim yoktu. Fakat kendime olan güvenim beni alıkoymuyordu. Bugün-yarın-öbür gün, derken günler gelip geçiverdi. Artık Allah Resûlü'ne yetişmem mümkün değildi. Mecburen bekleyecektim.. ve bekledim de. Hem de her saati günler süren bir bekleyişle bekledim.

Nihayet, Allah Resûlü'nün seferden dönüşü her yandan duyulmaya başladı. Ordu Medine'ye döndü. Efendimiz de adeti olduğu üzere evvela mescide uğrayıp iki rekat namaz kılmış ve halkla görüşmeye başlamıştı. Herkes bölük bölük mescide geliyor, ziyaret ediyor ve harekete iştirak etmeyenler de özür beyanında bulunuyorlardı. Benim durumumda olanlardan da çoğu mazeret bildirmiş ve Allah Resûlü tarafından mazeretleri kabul edilmişti. Ben de aynı şeyi yapabilirdim. Zira içlerinde ikna kuvveti ve söz söyleme kabiliyeti en güçlü olanlardan biriydim. Ama nasıl olur da hiçbir mazeretim olmadığı halde Allah Resûlü'ne yalan söyleyebilirdim. Yapmadım, yapamadım. Karşılaştığımızda, İki Cihan Serveri kalbimi delip geçen bir buruk tebessümle karşıladı beni. Ve

“neredeydin?” dedi. Durumumu olduğu gibi eksiksiz anlattım. Başını çevirdi ve dil ucuyla: “Kalk git” dedi.

MAZERET SÖYLE, KURTUL!

Dışarı çıktım. Kavmim etrafımı sardı: “Sen de bir mazeret söyle, kurtul” dediler. Dedikleri bir aralık kalbime yatar gibi de oldu. Ancak sonradan vazgeçtim. Sonradan öğrendim ki benim gibi doğruyu söyleyen iki kişi daha vardı.

Üçümüz hakkında bir emir yayınlandı. Artık hiçbir Müslüman bizimle görüşüp, konuşmayacaktı. Diğer iki arkadaşım evlerine kapanıp, durmadan gece gündüz ağlıyorlardı. Ben, aralarında en genç ve kuvvetli olandım. Sokağa, çarşıya, pazara çıkıyor ve namaz vakitlerinde de mescide gidebiliyordum. Ancak başta Efendimiz olmak üzere benimle kimse konuşmuyordu. Tam elli gün böyle geçecekti. Bütün insanlar ve bulunduğum yer bana öylesine yabancılaşmıştı ki, kendimi yabancı bir ülkede zannetmeye başladım.

Böyle bir günde Medine sokaklarında yapayalnız dolaşırken; sokaklarda bir adamın beni soruşturduğunu duydum. Sorduğu şahıslar işaretle beni göstermişlerdi. Adam yanıma geldi elinde de bir mektup vardı. Mektup bana aitti. Gassân melikinden geliyordu. Melik beni, kendi memleketine davet ediyordu. Mektubunda: “İşittim ki sahibin seni yalnız bırakmış.. bize gel; senin gibilerin bizim nezdimizde kadri yüksektir...” gibi sözler ediyordu. “Bu da bir imtihan”, dedim ve mektubu yırtarak ateşe attım.

ALLAH SİZİ AFFETTİ!

Elli gün dolmuştu. Artık dayanamaz hale gelmiştim. Dünyam kararmış ve kabir kadar daralmıştı. Her zaman yaptığım gibi evimin damında sabah namazını kılmış, oturuyordum. Birisinin yüksek sesle ismimi söylediğini duydum. Ses: “Müjde Ka’b!” diyordu. İş anlamıştım. Hemen secdeye kapandım. O gün sabah namazından sonra Allah Resulü affımızı ilân etmişti. Mescide koştum, herkes ayağa kalkmış beni tebrik ediyordu. Allah Resulü’nün huzuruna gelip elini tuttum. O da benim elimi tutmuştu. Allah Resulü: “Allah sizi affetti” buyurdular. Ve hakkımızda inen şu âyeti okudular. (Tevbe, 9/118)

O bu âyeti okuduktan sonra Resûlullah’a hitaben, Ya Resûlallah! Ben doğrulukla kurtuldum.. bundan böyle ömrüm oldukça da doğrudan başka bir şey söylemeyeceğime, söz veriyorum dedim.”

N.DERSİ 10. NAMAZ DİNİN DİREĞİDİR

Bir yolculuğa çıktınız. Bir süre yol aldıktan sonra arabanız bozuldu. Sizin yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Oturup beklemeye başladınız.Sonra bir araba geldi. Yanınızda durdu. Arabadaki insan sizinle ilgilendi. Sizi şehre götürdü. Bir tamirci bulup arabanızı tamir ettirdi.

Size bu iyiliği yapan insana karşı nasıl davranırsınız? İşiniz bitince bir teşekkür bile etmeden,nankörlük yaparak çekip gider misiniz? Yoksa Büyük bir memnuniyetle ona teşekkür mü edersiniz? Elbette ki teşekkür edersiniz.

Daha başka kimlere, niçin teşekkür ettiğimizi düşünelim. Bize yemek yapan annemize, harçlık veren babamıza; çay, kahve ısmarlayan, sınavda silgisini veren arkadaşımıza, sağlığınıza ilgilenen doktorumuza; alışveriş yaptığımız bakkala, manava, kasaba...

Bir de bizi yoktan var eden, bizi kâinatın en şerefli varlığı olarak yaratan Allah'ın verdiği nimetleri düşünelim. O Zat'ın bizim için yarattığı eşsiz güzellikleri bir bir gözümüzün önüne getirelim.

Aklımızı hiçbir şeye değışir miyiz? Gözümüz ne kadar değerli? Ellerimiz, ayaklarımız, ağzımız, burnumuz.

Ya tabiat? Güneş, yıldızlar, bitkiler, türlü türlü meyveler, sebzeler, dağlar, denizler...

İnsan için bal yapan arı, bizim için süt veren inek, koyun; yine bizim için yağmur getiren bulut. Yüce Allah'ın Bizim için verdiği nimetler saymakla bitmez.

Arkadaşımıza, en küçük bir iyiliği için teşekkür etmemiz gerekiyor da sayısız nimetler veren Allah'ımıza teşekkür etmemiz gerekmiyor mu? Bize iyilik edenlere nankörlük edince çok büyük hata oluyor da Yüce Allah'a teşekkür etmezsek çok daha büyük hata olmaz mı?

Allah'ın bize verdiği nimetlere karşılık yapmamız gereken şey, ona ibadet ederek teşekkür etmektir. Allah'ın emirlerini, sırf O'nun rızasını ve sevgisini kazanmak için yerine getirmek ibadettir.

Bütün ibadetlerin özü de namazdır. Çünkü namaz diğer bütün ibadetleri içine alır.

Peygamber Efendimiz bir hadislerinde, "Namaz dinin direğidir." buyurmuşlardır. Direk bir yapıyı, bir binayı ayakta tutan temel unsurdur. Namaz da bizim inancımızı diri ve sağlam tutar. Bir başka hadislerinde Peygamber Efendimiz, "Aralarında büyük günahlar işlenmedikçe, beş vakit namaz ve cuma namazı günahlara kefarettir." buyurarak namazın insanı günahlardan arındırmasına işaret etmiştir.

Namaz Kılmak Hem Çok Kolay Hem de Çok Kârlı Bir İştir

Allah bize bir gün için yirmi dört saat vermiş. Bu günün her bir saati bir altın değerindedir. Namaz kılmak insanın günde toplam bir saatini alır. Yirmi dört saatten bir saatini namaz için ayıran insan, bu bir saat karşılığında ebedî bir Cennet için yatırım yapmış olur.

Yirmi dört saatin yirmi üç saatini şu kısa, fâni dünya için harcayıp da bir saatini sonsuz bir hayat ve Cennet için vermeyen insan ne kadar zarar eder...

Namaz Allah'a İmandan Sonraki En Büyük Hakikattir

Allah, Kur'ân-ı Kerîm'de pek çok yerde imandan hemen sonra namazdan bahseder. Mü'minleri, "İman eden ve salih amel işleyen" insan olarak tarif eder. Salih amelin başı ise namazdır.

Namaz, Kur'ân-ı Kerîm'de 87 defa zikredilir. Peygamber Efendimiz'in de vefat ederken vasiyeti şu idi: "Aman namaza sarılın! Bakmakla yükümlü olduğunuz kimselerin hukukunu gözetin." Sahabî efendilerimizden **Enes ibn Malik diyor ki:** "Son nefesini verene kadar dili döndükçe bunu tekrar etti."

Namaz Allah'a Bağlılığın Göstergesidir

Yüce Allah en başta namazı emreder. O'nun kulu olan, O'nun sevgisini kazanmak isteyen O'nun biricik isteğini yerine getirmez mi? Melekler ve peygamberler başta olmak üzere bütün nuranî şahsiyetler, veli insanlar, en büyük şerefi Allah'a bağlılıkta bulmuşlar ve bunu da namaz kılarak göstermişlerdir.

Peygamber Efendimiz, sabahlara kadar namaz kılmaktan ayakları şişince neden böyle yaptığını soranlara, "Allah'a çok şükreden bir kul olmayayım mı?" diye cevap vermiştir.

Namaz Kılmak Allah'a Dayanmaktır

İnsan, gayet âciz, güçsüz ve muhtaç olarak yaratılmıştır. Bundan dolayı mutlaka en büyük, sonsuz güç ve kudret sahibi, hiçbir şeye muhtaç olmayan Allah'a dayanmak, O'na bağlılığını ortaya koymak zorundadır. Bu da namazı kılmakla olur.

İnsan, günde beş defa namazla Allah'ın huzuruna varıp kulluğunu ilan eder.

N.DERSİ 11. BEN SENİN NAMAZLARINIM – NAMAZI VAKTİNDE KILMAK

Anneannesinin sözleri yankılandı kulaklarında: Oğlum, namaz hiç bu vakte bırakılır mı? Anneannesinin yaşı yetmişe dayanmıştı, ama ezan okunduğu vakit yerinden sıçrar, yaşından beklenmeyecek bir hızla abdestini alır ve namazını kılar. Kendisi ise, nefsinin bir türlü yenemiyordu. Hep ne oluyorsa namaz son dakikalara kalıyor, bu sebeple namazını alelacele eda ediyordu.

Bunu düşünerek kalktı yerinden, gözü saate kaydı. Yatsı ezanının okunmasına onbeş dakika kalmıştı. Başını her iki yöne pişmanlıkla sallayarak, "Yine geciktirdim namazı." dedi kendi kendine....

Kıvrak hareketlerle abdestini aldı ve daha elini yüzünü tam kurulamadan kendini odasına attı. Mecburen, hızlı hareketlerle namazını eda etti. Tesbihatını yaparken anneannesini düşünmeden edemedi.... "Bu hâlimi görse, tatlı sert kızardı yine bana." dedi. Çok seviyordu onu... Hele bir namaz kılışı vardı ki, onu hep bir gökkuşağı hayranlığıyla seyrederdi. Namazda öyle bir mahviyeti vardı ki, hicabından renkten renge girerdi.

O gün akşama kadar derse girmişti. Müthiş bir ağırlık vardı üzerinde... Duasını yaparken, başını ellerinin arasına alıp secdeye durdu, namazdan sonra bir süre bu şekilde tefekkür etmeyi severdi. Gözleri kapanır gibi oldu. "Ne kadar da yorulmuşum." dedi. Daldı gitti öylece...

Kıyamet kopmuştu. Mahşerî bir kalabalık vardı. Her yön insanlarla doluydu. Kimi donakalmış, hareketsiz bir şekilde etrafı izliyor; kimi sağa sola koşturuyor, kimisi de diz çökmüş, başı ellerinin arasında bekliyordu.

Yüreği, yerinden fırlayacak gibi atıyor, âdeta kafesinden kurtulmaya çalışıyor, soğuk soğuk terler döküyordu. Hayattayken kıyamet, sorgu sual ve mizan hakkında çok şey duymuş ve ahiret hayatı adına bu kavramlar kendisi için köşe taşı olmuşlardı. Ama mahşer meydanındaki ürperti, korku ve bekleyişin bu denli dehşet vereceğini düşünmemişti.

Hesap ve sorgu devam ediyordu. Bu arada onun ismini de okudular. Hayretle bir sağa bir sola baktı. "Benim ismimi mi okudunuz?" dedi, dudakları titreyerek....

Kalabalık birden yarılmış, bir yol oluşmuştu önünde... İki kişi kollarına girdi. Mahşer meydanının vazifelileri oldukları belliydi. Kalabalık arasından şaşkın bakışlarla yürüdüler. Merkezî bir yere gelmişlerdi. Melekler her iki yanından uzaklaştılar.

Baş önündeydi. Bütün hayatı, bir film şeridi gibi geçiyordu gözlerinin önünden... "Şükürler olsun." dedi, kendi kendine ve devam etti; "Gözlerimi dünyaya açtım, hep hizmet eden insanları

gördüm. Babam sohbetlerden sohbetlere koşturuyor, malını İslâm yolunda harcıyordu. Annem eve gelen misafirleri ağırlıyor, yemek sofralarının biri kalkıp, bir yenisi kuruluyordu. Ben ise, hep bu yolda oldum. İnsanlara hizmete çalıştım. Onlara Allah'ı anlattım, namazımı kıldım. Orucumu tuttum. Farz olan ne varsa yerine getirdim. Haramlardan kaçın-dım."

Kirpiklerinden aşağıya gözyaşları dökülürken, "Rabbimi seviyorum, en azından sevdiğimi zannediyorum." diyordu. Ama bir yandan da "O' nun için ne yapsam az, Cennet'i kazanmama yetmez." diye düşünüyordu. Tek sığınağı Allah'ın rahmetiydi.

Hesap sürdürükçe sürdürdü. Boncuk boncuk terliyor; sırlıklam olmuş, zangır zangır titriyordu. Gözleri terazinin ibresindeki neticeyi bekliyordu.

Sonunda, hüküm verilecekti. Vazifeli melekler ellerinde bir kâğıt, mahşer meydanındaki kalabalığa döndüler. Önce ismi okundu. Artık ayaklan tutmaz olmuştu, neredeyse yığılıp kalacaktı. Heyecandan gözlerini kapamış, okunacak hükme kulak kesilmişti.

Mahşeri kalabalıktan bir uğultu yükseldi. Kulakları yanlış mı duyuyordu? ismi Cehennemlikler listesindeydi. Dizlerinin üstüne yığıldı. Hayretten donakalmıştı.

"Olamaaaaz." diye bağırdı. Sağa-sola koşturdu, inanamıyordu. "Ben nasıl Cehennemlik olurum? Hayatım boyunca hizmet eden insanlarla birlikte oldum. Onlarla beraber koşturdum. Hep Rabbimi anlattım." diyordu.

Gözleri sağanak olmuş, titrek vücudunu ıslatıyordu. Vazifeli iki melek kollarından tuttu. Ayaklarını sürüyerek ve kalabalığı yararak alevleri göklere yükselen Cehennem'e doğru yürümeye başladılar. Çırpınıyordu. Medet yok muydu? Bir yardım eden çıkmayacak mıydı?

Dudaklarından kelimeler kırık dökük, yalvarmayla karışık döküldü.

"Hizmetlerim... Oruçlarım... Okuduğum Kur'ân' lar... Namazım... Hiçbiri beni kurtarmayacak mı?" diyordu...

Bağıra bağıra yalvarıyordu. Cehennem melekleri onu hiç dinlemediler, sürüklemeye devam ettiler. Alevlere çok yaklaşmışlardı. Başını geriye çevirdi. Son çırpınışlarıydı.

Resûlullah, "Evinin önünde akan bir ırmak içinde günde beş defa yıkanan bir insanı o ırmak nasıl temizler, günde beş vakit namaz da insanı günahlardan öyle temizler," buyuruyordu. "Oysaki benim namazlarım da mı beni kurtarmayacak?" diye düşüldü. "Namazlarım... namazlarım... namazlarım." Diye diye hıçkırdı. Vazifeli melekler hiç durmadılar. Yürümeye devam ettiler;

Cehennem çukurunun başına. geldiler. Alevlerin harareti yüzünü yakıyordu. Son bir defa dönüp geriye baktı. Artık gözleri de kurumuştı. Ümitleri sönmüştü. Başını Öne eğdi. iki büklüm oldu. Kollarını sıkan parmaklar çözüldü. Cehennem meleklerinden birisi onu itiverdi. Kendini birdenbire havada buldu. Alevlere doğru düşüyordu. Tam bir iki metre düşmüştü ki, bir el kolundan tuttu. Başını kaldırdı. Yukarıya baktı. Uzun beyaz sakallı bir ihtiyar onu düşmekten kurtarmıştı. Kendisini yukarıya çekti. Üstündeki başındaki tozu silkerek ihtiyarın yüzüne baktı. "Siz de kimsiniz?" dedi.

İhtiyar gülümsedi: "Ben senin namazlarıyım."

N.DERSİ 12. ABDEST UZUVLARINDAKİ NUR - KARDEŞLERİM

Bir gün Peygamber Efendimiz bir kabristana geldi ve,

– Allah’ın selâmı üzerinize olsun ey mü’minler diyarının sakinleri. İnşallah bir gün biz de sizin yanınıza geleceğiz. Kardeşlerimizi görmeyi ne kadar da çok arzuladım. Onları ne kadar da özledim, buyurdular.

Bu sözler üzerine sahabîler merakla sordular:

– Biz senin kardeşlerin değil miyiz ya Resûlullah!

Efendimiz şöyle cevap verdi:

– Siz benim arkadaşlarımsınız. Kardeşlerim ise henüz dünyaya gelmeyenlerdir.

O zaman onlar, – Ümmetinizden henüz dünyaya gelmeyen kimseleri nasıl tanırırsınız ey Allah’ın Resûlü, dediklerinde Efendimiz,

– Düşünün ki bir adamın ayakları ve yüzü beyaz olan bir atı var. O kimse bu atını, hepsi simsiyah olan bir at sürüsü içerisinde tanıyıp bulamaz mı, diye sordu. Sahabîler,

– Evet, bulur ya Resûlullah, dediler. Bunun üzerine Peygamberimiz,

– İşte onlar da âhiret günü abdest azaları bembeyaz olduğu hâlde gelecekler. Ben önceden gidip havuzumun başında onları bekleyeceğim. Ancak o zaman birtakım kimseler, yabancı devenin sürüden kovulup uzaklaştırıldığı gibi benim havuzumdan kovulacaklar. Ben onlara “Gelin buraya!” diye sesleneceğim. O sırada bana “Onlar senden sonra hâllerini değiştirdiler (senin sünnetini takip etmeyip başka yollara saptılar, büyük günahlar işlediler.)” denilecek. Bunun üzerine ben de “Uzak olsunlar, uzak olsunlar!” diyeceğim, buyurdu.

N.DERSİ 13. ARKADAŞLIK VE ŞAKADA SINIR

Murat, on bir yaşında, orta birinci sınıf öğrencisiydi. Hayatı kendi içinde yaşamayı seven, içine kapanık, duygusal bir çocuktı. O gün küçük ama çekingen adımlarla sınıfına doğru yürüyordu. Sınıfın yolu, gözünde gittikçe uzuyor, neredeyse ulaşılmaz bir hâl alıyordu. Alnından akan soğuk terler aklındaki düşünceleri kamçılıyordu: Murat sınıfa girmek istemiyordu. Arkadaşlarını görmek istemesine rağmen bugün keşke okul olmasa diyordu. Sınıftaki diğer öğrenciler ise Murat’ın sınıfa girmesini dört gözle bekliyordu. Bütün sınıf hazırlanmıştı. Murat sınıfa girince hep birlikte kahkahalarla gülecek, Murat’ın kendisinden şüphe etmesini, şaşırmasını sağlayacaklardı. Derken küçük adımlarıyla Murat, sınıfın kapısında görüldü. Murat’ın görünmesiyle sınıfın kahkahalara boğulması bir oldu. Murat ilkin ne olduğunu pek anlayamadı. Neden sonra gözlerine hücum eden yaşlara engel olamadı ve hıçkırığa ağlayarak sınıfı ve bütün arkadaşlarını terk edip gitti. Bir daha ne annesi ne de bir başkası onu okula göndermeyi başaramadı.

Murat, o gün okula gitmek istemiyordu, çünkü okul pantolonu bir gün öncesinden yırtılmış ve o bunu annesine söylemeyi unutmuştu. Annesinin, Murat sabah okula giderken yırtığın farkına varması bir şeyi değiştirmemişti. Annesi Murat’a geçen seneki pantolonunu giymesini önermiş, Murat da o pantolonu çok küçük bulmuştu. Fakat o gün sınavı olduğundan başka bir çaresi de yoktu. Utana utana okula gitmiş ve sınıfa girerken arkadaşlarının hep birlikte ona gülmesine fena hâlde alınmıştı.

İrem ve Meltem, iki iyi arkadaştı. İrem o akşam on beşinci yaş gününü kutlayacaktı. Arkadaşı Meltem, İrem’e hayatı boyunca unutamayacağı bir doğum günü şakası yapmayı planlıyordu. Akşamüstü okul çıkışında İrem hiç beklemediği bir mesaj aldı. Cep telefonuna gelen mesajda babası, İrem’e bir sürprizi olduğunu ve akşam saat beşte Taksim Meydanı’nda onu bekleyeceğini yazıyordu.

İrem, babasının harika bir insan olduğunu ve doğum günü için böyle bir sürpriz yapmış olabileceğini düşündü. Saatine baktı, saat dörttü. Hemen çıksa ancak yetişebilirdi. Hemen Maltepe’den bir otobüse binerek Kadıköy’e, oradan da Taksim’e geçti. Oraya planladığından evvel varmıştı. Henüz babasının verdiği saate on dakika vardı. Fakat ne o on dakika ne de sonraki dakikalarda babası gelmişti. İrem, hava kararmaya başlamış olmasına rağmen hâlâ Taksim Meydanı’nın ortasında babasını bekliyordu. İçini kaplayan korku gittikçe büyüyor, fakat telefonunun şarjı bittiği için kimseyi arayamıyordu.

Meltem şaka olarak İrem’in telefonunu, o lavaboya gidince gizlice almış, İrem’in babasının numarasını silip, kendi adının kayıtlı bulunduğu yeri değiştirerek ‘Babam’ şeklinde kaydetmişti. Dolayısıyla İrem’e gelen mesaj babasından değil Meltem’dendi. Kızlarının geç saate kadar eve gelmemesi İrem’in ailesini çılgına çevirmiş ve durumu İrem’in en yakın arkadaşı Meltem’i arayarak öğrenmişlerdi. O gün Meltem en iyi arkadaşını kaybetti. Çünkü İrem o günden sonra Meltem’le hiç konuşmadı.

Hayatı renklendirmek elbette güzeldir. Ve şaka hayatımızı zevkli hâle getirmenin yollarından sadece biridir. Fakat her şeyde olduğu gibi bu konuda da ölçüyü çok iyi ayarlamak gerekir. Yoksa başkalarının özgürlüklerini kısıtlayan şakalar hayatı renklendirmek yerine çekilmez hâle getirebilir.

N.DERSİ 14. OKUMANIN ÖNEMİ

Kur’ân-ı Kerim, Okumaya Büyük Değer Veriyor

Kur’ân-ı Kerim’de okuma ile alakalı geçen kelimeleri araştırdık. Karşımıza şöyle bir tablo çıktı: Kur’ân’da okumak manasına gelen “kıraat” kelimesi ve türevlerinden 87, yazmak manasını ifade eden üç ayrı kelimedenden 336, “ilim” kelimesi ve türevlerinden 780, “hikmet” kelimesi ve türevlerinden 117, “tefekür” kelimesi ve türevlerinden 18, “akl” kelimesi ve türevlerinden de 49 kelime bulunuyor.

Çok ilginç değil mi? Bu ifadelerden net bir şekilde anlaşılıyor ki, Rabbimiz okumaya çok ehemmiyet veriyor.

Hepimizin bildiği Kur’ân’ın ilk emrinin “oku” olmasının yanında ismi “Kalem” olan ve “Nûn”’a (mürekkepli hokka manasına geldiği de nakledilmiştir) kaleme ve yazıya yeminle başlayan bir sûrenin de varlığı ilmin önemini belirtmesi açısından kayda değerdir. Zira Kur’ân’da yemine konu olan şeylerin özelliklerinden biri, teşrif (şeref ve kıymetlerine işaret etmek) için kullanılmış olmasıdır.

Peygamber Efendimiz Bizden Okumamızı İstiyor

Hadis kitaplarına baktığımızda Peygamber Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) pek çok hadislerinde ilmi, âlimi ve ilim öğrencisini övdüğünü, biz ümmetini ısrarla okumaya ve ilme teşvik ettiğini görüyoruz.

İlim talebinin her Müslüman’a farz olduğunu söyleyen Efendimiz, başka bir hadislerinde ilmin mü’minin yitiği olduğunu ve onu nerede bulursa hemen alması gerektiğini ifade buyuruyor.

Başka bir hadislerinde, “İlim talep etmek niyetiyle evinden çıkan her talebenin üstüne melekler kanat gererler ve Allah ona cennetin yolunu kolaylaştırır. Âlim için göklerde ve yerde bulunan her şey, denizde balığa varıncaya kadar istiğfarda bulunur. Âlimin âbid (yani ibadetle meşgul olan) üzerindeki üstünlüğü, dolunay durumundaki ayın diğer yıldızlara üstünlüğü gibidir. Âlimler peygamberlerin varisleridir. Peygamberler para-pul miras bırakmazlar, ama ilim bırakırlar. Ancak kim de ilim elde ederse nasibin bolunu elde etmiş olur.” buyuran Allah Resûlü, zaman zaman da

“Allah’ım, bana öğrettiklerinden beni yararlandır; bana yarar sağlayacak ilim öğret, ilmimi artır.” şeklinde Allah’a dua ediyordu.

Bizden açık bir dille kitap okuyup ilim öğrenmemizi isteyen Peygamberimiz, devamla, “Allah, ilimle bir kısım milletleri yükseltir, hayırdan komutan ve önder yapar, onların izlerinden gidilir ve fiillerine uyulur.” buyuruyor.

“Âlimin âbide (ibadet eden kula) karşı yetmiş derece üstünlüğü vardır. Her iki derece arasındaki mesafe, dünya ile gökyüzü arasındaki mesafe gibidir.”

Peygamber Efendimiz okumayı teşvik ettiği gibi aynı zamanda okuma neticesinde elde edilen bilgilerin başkalarıyla paylaşılmasını da istiyor: “Sadakanın en değerlisi, Müslüman’ın ilim öğrenip, Müslüman kardeşine öğretmesidir.”

“Allah, melekler, arz ve semada bulunan her şey, yuvasındaki karıncaya, denizdeki balığa varıncaya kadar (bütün canlılar) halka hayır öğreten muallime dua ederler.”

Konuyla alâkalı daha pek çok hadisi şerif var elbette. Biz daha fazla uzatmamak için detaylı bilgi edinmek isteyenleri hadis kitaplarına bakmalarını tavsiye ediyoruz..

N.DERSİ 15. MEDYA VE GÜNAH DERYALARI

Soru: Medya ile meşgul olmada ve gündemi takip etmede temel ölçü ve kriterler ne olmalıdır?

Cevap: Bir insanın içinde yaşadığı dünyayı iyi bilmesi ve tanınması adına bir yere kadar aktüel konulardan haberdar olması gerekir. Hiç şüphesiz bunun en pratik yolu da televizyon, gazete, dergi ve internet gibi medya organlarını takip etmektir. Medya kuruluşları, cereyan eden hâdiselere muttali olmayı sağlamanın yanında, herhangi bir alanda bilgiye ulaşmayı da oldukça hızlı ve pratik hâle getirmiştir. Özellikle internet sayesinde insan, ihtiyaç duyduğu bilgileri kolayca elde edebilmekte, araştırma ve incelemelerini hızlı bir şekilde gerçekleştirebilmektedir.

Medya ve Günah Deryaları

Fakat mesele bu kadar basit değildir. Zira medya organları insanları bilgilendirmenin, güncel gelişmelerden haberdar etmenin yanında pek çok olumsuzluklara da kapı aralamakta, insanı alıp fenalıklara sürükleyebilmekte, levsiyâta batırabilmektedir. Yani medya organları bir taraftan meleklerin ağzı, dili gibi vazife görürken, diğer yandan da şeytanların tuzağı gibi çalışmaktadır. İnsan bunlar vasıtasıyla kendisi için faydalı olacak bir kısım bilgilere ulaşabildiği gibi, aynı zamanda günah deryalarına da açılabilir. Siz Kâbe yollarına açıldığınızı zannedersiniz fakat önünüze öyle menfezler, öyle koridorlar çıkar ki, sizi alıp bambaşka vadilerde dolaştırmaya başlar.

Farklı bir ifadeyle, medya vasıtalarını ülkede ve dünyada olup bitenleri öğrenme, belgesel izleme, farklı konular hakkında bilgi sahibi olma, ilim ve irfan hayatınıza zenginlik kazandırma gibi niyetlerle kullandığınızda elbette bunlardan ciddi istifade edebilirsiniz. Fakat çoğu insan bu konuda kendisini frenleyemez. Bir kere Nil’e veya Dicle’ye açıldıktan sonra bakar ki bunlar daha başka kollara da ayrılıyor. Bu defa oralara girer ve bu kollar onu hiç farkına varmadan alır başka yerlere götürür. Bu itibarla ki mutlaka bu konuda bir kısım ölçü ve disiplinlere riayet edilmesi gerekir.

Evet, gazeteleri elinden düşürmeyen, internetin başından ayrılmayan bir insan dinî prensipler açısından kendisiyle tenakuzlar yaşayabilir. Zira gazete sayfalarında veya internet sitelerinde bir kısım

çirkin tablolarla karşılaşabilir. Bunlar yüzünden gözünü, kulağını, ağzını, gönlünü kirletip kendi dünyasından uzaklaşabilir. Sahip olduğu değerlere bağlı kalamayabilir. Günah deryalarına yelken açar da sonrasında geriye dönmeye güç yetiremeyebilir. Nitekim günümüzde üslupların nasıl bozulduğunu, düşüncelerin nasıl kirlendiğini, insanların nasıl endazesiz hâle geldiğini, sürekli ifrat ve tefritler arasında gel-git yaşadıklarını, ölçsüzlükleri esefle müşahade ediyoruz. İşte bütün bunlardan uzak kalmanın yolu, işin en başında neye ne kadar el uzatacağını iyi belirleme ve belli disiplinlere bağlı kalmadır.

Günümüzde internetin ve diğer medya organlarının dünya kadar faydalarının yanında pek çok zararlarının da olduğu uzmanlar tarafından da ısrarla ifade edilmektedir. İnternete ulaşımın çok kolay hâle gelmesi ve onun hemen herkes tarafından kullanılmaya başlanması pek çok fenalığı ve suiistimali de beraberinde getirmiştir. Mesela insanlar en değerli vakitlerini onun başında israf etmeye başlamışlar, onun yüzünden nice yuvalar sarsılmış, magazin adı altında insanların özel hayatlarının mahremiyeti ihlâl edilmiş, ahlâk zedelenmiş ve toplum dejenere olmuştur. Günahlara ve kötü şeylere ulaşımın bu kadar kolay hâle geldiği bir ortamda bu tür zararların olması da tabiidir. Zira nefis insana sürekli kötülüğü emrettiği gibi, şeytan da insanı sürekli bohemliğe çağırmaktadır.

Televizyon, internet gibi vasıtaları kullanan bir insanın iradesine hâkim olması, duracağı yeri bilmesi ve bunları sadece faydalı istikamette kullanması, sağlam irade isteyen bir husustur. Bu açıdan keşke bu tür medya organlarıyla ilgili bir kısım kurallar vaz edilebilse ve bu konuda toplum çapında bir mutabakatın sağlanması temin edilebilse. Gerekirse insanları kötülüklere götürecek, toplumu dejenere edecek ve aileleri erozyona uğratacak yollar kapatılsa veya bu konuda bir kısım tedbirler alınsa. İnsanları yanlış yerlere götürecek sitelere veya kanallara girilmesine fırsat verilmesin. Günümüzde çoluk-çocuk demeden herkesin internetle ciddi meşgul olduğu, herkesin her şeye ulaşabildiği bir dönemde bu konuda bir kısım kuralların ve disiplinlerin ortaya konulmasına ciddi ihtiyaç vardır. Birilerinin bu tahribata ve bozulmaya “dur” demesine ihtiyaç vardır. Fakat böyle bir düzenlemeye bizim gücümüz yetmeyeceği gibi belki devletin bile gücü yetmeyecektir. Bu açıdan keşke bu meseleler uluslararası arenalarda ele alınabilse ve bir kısım düzenlemelere gidilse.

N.DERSİ 16. MEDYANIN POTANSİYEL TAHRİBATLARI

Günümüzde şöyle böyle internetle, medyayla meşgul olmayan insan kalmadı. Bu konuda en müstağni davrananlar bile en azından yemek yerken, çay içerken onunla meşgul oluyorlar. Hele bazıları var ki onların meşguliyeti ancak “tıryakılık” kelimesiyle ifade edilebilir. Bu ölçüde hayatımıza giren internetin önemli tahribatlarından birisi de onun kitapların yerini almaya başlaması ve bilgilendirme vasıtası olarak vazife görmesidir. Her ne kadar o, bilgiye ulaşmayı çok kolaylaştırırsa ve hızlandırırsa da düşünce hayatımız ve zihin aktivitelerimiz açısından bir kısım olumsuzlukları da beraberinde getirmiştir. Bu zararları, muhakemenin ve derin düşüncenin yolunu kesmesinden alın da bir kısım aklî rahatsızlıklara ve erken bunamalara kadar uzatabilirsiniz.

En basitinden insanlar bilgiye kolay ulaşabileceklerini düşündüğünden ötürü bilgi adına hafızalarına bir şey koymuyor ve hafıza tembeli oluyorlar. Bu kadar hazır bilgiyle yüz yüze gelen insanlar zamanla rahata ve kolaya alışıyor ve bu da fikir tembelliğine sebebiyet veriyor.

Diğer taraftan, -işin uzmanlarının tespitlerine göre- bu vasıtalar, insanlarda bağımlılık yapmakta, manyetik alanlarıyla zararlı olmaktadır. Bunun yanında, insan medya organlarını kullanırken tabiatı uzaklaşarak sürekli makinelerle içli dışlı olmakta ve gerçek hayattan koparak sanal âlemlere dalmaktadır. Oysaki Allah, insanı tabiat içinde, sebeplerle kuşatılmış olarak yaratmıştır. Onu tabiatı

ve sebeplerden uzaklaştırdığınız zaman fıtrata aykırı bir yola itmiş olursunuz. Esasında yaşadığımız maddi ve manevi pek çok tahribatın temelinde de tabiattan uzaklaşmış olmamızın etkisi vardır.

Bu meselede bu kadar hassas davranmamızın önemli bir sebebi de günümüz medyasının sahip olduğu bir kısım negatif özelliklerdir. Onlar bu kadar çok kafaları dağıtıcı programlar yapıp, en karanlık, en çirkin ve en karmaşık hâdiseleri önümüze koyunca ve bunlar içerisinde bize selamet yolunu gösterecek, bu olumsuzluklardan nasıl sıyrılacağımızı talim edecek bilgiler vermeyince bize de bu konuda dikkatli hareket etmek düşüyor. Maalesef günümüzde birileri sürekli kamuoyu oluşturma adına hâdiseleri çarpıtıyor, insanlara gerçekleri hep başka türlü gösteriyor, meselelerin arka planını onlardan gizliyorlar. Biz de cereyan eden hâdiseleri hep asıl mahiyetlerinden farklı öğreniyor ve sarsılıyoruz. Doğru haberciliğe sadık kalan, insanları yanıltmadan, fikir dağınıklığına düşürmeden ve istikametlerini bozmadan yayın yapabilen medya kurumları olsaydı, belki de bugün medyanın verdiği zararlar çok daha asgari seviyede kalacaktı.

Maalesef günümüz medyası ahlâkî kriterleri hiçe saydığından, medya etiğine bağlı kalmadığından, halkı bilgilendirmeden ziyade propaganda aracına dönüştüğünden, bir kısım politik çıkarlar uğruna insanların onur ve haysiyetleriyle oynadığından ve her şeyi maddi sebeplere bağlı götürdüğünden ötürü, medyayla çok meşgul olmak bir süre sonra bizi de olumsuz etkilemeye başlıyor. Kendi durduğumuz zemini kaybederek başkalarının zemininde hareket ediyor ve hiç farkına varmadan ehl-i dünyanın kendi çıkarlarına göre oluşturduğu bu kaygan zeminin gereklerine göre davranmaya başlıyoruz ve farkında olmadan problemlerimizi çözme adına biz de onların kullandığı yanlış yollara sapabiliyoruz. Bir kısım neticelere ulaşmanın ancak bu yolla olacağı vehmine kapılabiliyoruz.